

מתנת אלוהים

שהיה סוגד לכתהשמש, אותה כת בה הש"ת תתה גם פסקל, אבל היה לה גם מאבה, פחות רוחני, **ריי דיטון**.

בזמן ההסרטה בישראל היא היתה סרודה בהתלבטויות. כשבעלה בא, היא שמחה לקרואתו, ועלתה יחד איתו לראות את השמש גולה בהר תבור, והכל נראה כאילו חזר למוטב.

אבל בעלה חזר לצרפת, וכשההסרטה הסתיימה, היא נסעה לרומא ובילתה שם עם ריי דיטון. הוא הבטיח לה להתגרש מאשתו

הסרט **פיצוץ בחצות** עדיין לא הגיע לישראל, אבל בפאריס כבר נערכה לו, בבית קולנוע קטן בשאנז'אליזה, הקרנת בכורה. בהקרנה השתתפו המון פרחים, ומצלמות, **ועלמה בן-פורת ויואל מרקוס** עם אשתו הטרייה, ועוד ישראלים וצרפתים חשובים.

הסרט היה מאכזב באופן מיוחד, אבל מה שאיכזב יותר את כל הקהל היה שוככת הסרט, **פסקל פטי**, לא הגיעה לבכורה. חקרתיה מה קרה לה, ומצאתי שיום אחד

כבר לא צעיר ביותר, והוא מתלהב מהתוכן נות שלו בכל ערב מחודש.

הם יפים נורא, הגברים אצלי" הוא אומר. "תסתכלי כמה הם יפים! היה לי אחד, הכי יפה שהכרתי. סוף טל קראו לו, איזה גבר יפה זה היה! כולם התפעלו ממנו. הוא היה הגבר המושלם ביותר שהכרתי. אבל הוא נפטר בתאונת המטוס ביפן, יחד עם קבוצת קוקסינילים.

"סגרת' אז, לאות אבל, את המועדון שלי ללילה שלם. ההופעות אצלי יפות באופן מיוחד. יש לאנשים האלה בעצם רק מגרעת אחת: הם קנאים בצורה נוראה. אבל הגברים אצלי הם נהדרים! המחיר הכי גבוה שמקבל גבר כזה הוא אמנם שלוש מאות מארק ללילה, אבל הם שווים את זה!"

פסקל ובזוירקה

וארבעת ילדיו. הוא לקח אותה לארצות הברית, היא היתה שם ארבעה שבועות ו-אחר כך חזרה, בחשאי ובהריון, לוילה שלה, בסאן-ליס, ליד פאריס.

בוילה היא לא מצאה לא את בעלה, ולא את בתה בת השלוש, שנקראה **בוזוירקה** — מתנת-אלוהים. במקום זה היא נשאה בקירבה את המתנה החדשה שלה, זבינס את בלשה היא ילדה אותה. בזמן הלידה לא היה לידה לא בעלה ולא מאבה.

לפני ההצגה היא ילדה בת. היא עשתה את זה בעילוס'שם. אף עיתון לא כיסה את ה-מאורע, ואיש כמעט לא ידע עליו.

היתה לזה סיבה פשוטה. איש לא שמח במיוחד לקראת התינוק, וביחוד לא פסקל פטי. הכל משום שהוא בא בזמן לא טוב, מאבא לא טוב.

כשפסקל פטי היתה בישראל, כבר פירטס העולם הזה את הסרנדיה המשפחתית שלה. היה לה בעל רוחני מאוד, **ג'וני ספוזיטו**,

הבחורים של מוישל

ג'יגולו במקום מטפחת

לחיות. הוא פירטס בעיתון שלו שהיא עימ'דת להתאבד, ושכל מי שיכול שיעלצל אליה ויעודד אותה. הוא נתן את מספר הטלפון שלה ובמשך יומיים היא לא הפסיקה לקבל טלפונים. וזה, יחד עם הג'יגולו, עודד אותה קצת והיא לעת עתה לא עומדת להתאבד. את הקשר שלה עם ישראל היא עדיין לא ניתקה, ועד לזמן האחרון היא היתה עוד מוצפת ביהלומים שנשלחו אליה ממחזור יש'ראלי נלהב. מה שמראה, כי כרגיל מתלה-בים עדיין בארץ מדברים שבעולם הגדול כבר מזמן יצאו מן המחזור.

אתם זוכרים את **מריה זנסן**? זאת ש'היתה כל כך מצליחה פעם, וכל כך עם עתיד, וכל כך דומה ל**ג'יין מנספילד**, עם אותם האברים, ואותו איש-השרירים **מייקי הארניטי** וכל זה? ובכן, עכשיו היא כבר לא היא. עכשיו היא מריה זנסן האחרת.

גיליתי אותה במועדון לסביות פאריסאי הנקרא היא והוא (אל אה לואי). היא הופי'זה כמספר שניים בחוכנית. לפניה הופיע זוג לסביות.

הן רקדו ריקוד הדומה לריקוד מסיפור הפרברים. הן נלחמו האחת בשנייה, ובסוף המלחמה נשארו שתיהן ערומות, והרגימי בפני הקהל אהבה בין שתי נשים.

אחר כך הופיעה מריה. היא הגיעה למוע'דון כשהיא תלויה על זרועותיו של בחור איטלקי בשם **אנטוני רימנו**. בהתחלה הוא נראה מלהיב מאוד, אבל לאחר כמה דקות של התכלות הוא מתגלה כג'יגולו פשוט מויאה'זנסו.

מה קרה לאיש-השרירים? "נפרדנו", היא אומרת. "הוא פשוט קינא בי בגלל שהצ'לחה שלי. אנחנו הופענו יחד בסרט שבע שנות זהב. ואני הצלחתי שם מאוד. הוא הרגזו ואמר שאני רוצה להיות הכל, ושאני רוצה להיות כמו ג'יין מנספילד. הוא הר'גיש שאני עומדת להיות הכינור הראשון, והוא לא רצה."

"פעם אחת רכנו והוא צעק עלי שאני אעזוב את החור ושלעולם לא אחזור. אמר'תי לו שזה בדיוק מה שאני רוצה לעשות, וכך גמרנו."

"אנטוני זה סתם, הוא דואג לנגב לי את הדמעות, כי אין לי מטפחת. חוץ מזה הוא רקדן מצויין."

ביום שפגשתי אותה היא היתה במצב-רוח מצויין, משום שיומיים לפניכן שוחח איתה עיתונאי אחד, והיא אמרה לו שנמאס לה

בקצה אחר של האולם הכניסו בחורה צבועה בצהוב ובחור צבוע בכחול לתוך ארון, והודיעו להם שלא יתנו להם לצאת, עד שלא יהיו שניהם בצבע ירוק.

ביצידו האולם היו מקלחות. כל פעם ש'מישהו הרגיש את עצמו מלוכלך, הוא הלך לשם לשטוף את עצמו. ליד המקלחות היו מונחות קופסאות צבע, לכל מי שנמאס ה'צבע שלו ורצה או בהתפשטות. רקד ריקודי עסק שם באונס את הבהתפשטות. שעמדה רונדו לקול התזמורת השגעונית, שעמדה ליד קיר מצוייר בצירים גסים. הריקודים שבוצעו בהשראת התזמורת היו מרוקודים במינם: הרוקודים הסתובבו במעגלים גדולים סביב האולם, נשכבו על הרצפה, התגלגלו עליה, קמו שוב, והמשיכו לרקוד.

פאריסאים ותיקים סיפרו לי שזה כלום. "היית צריכה לראות את שלי, היום של בית-הספר לרפואה", אמרו לי. "שם לא מס'תובבים ברחובות ולא מזמינים אורחים, וה'תלבושת האחידה והיחידה של כל המשתת'פים היא כמה לטרים של צבע. כל שנה צבע אחר. שם גם לא אונסים אף אחד. כו'לם אנשים מרצונם הטוב."

לשם אני כבר אלך כשארצה להכין את עבודת הדוקטוראט שלי.

אמצא את עצמי לפתע פתאים ערומה לגמרי — שאני לזה.

לתי נכנסתי פנימה. אבל ליתר ביטחון הכנסתי יחד ג'י'ס חסונים: את **מיימוין חסון**, נערי-שעשועים ומלך-ים, המסייר כבר חודשיים באירופה ומבלה את כל כולל את הלילות הפאריסאיים שלו, באוהלים. השני **ז'ורז' שטיין**, מתאבק, שופט-היאבקות וחבר דן. נכנס יחד איתי פנימה, והרגשתי את עצמי פחות-אור'זומה. ניסיתי להכניס גם צלם ישראלי, אבל איימו לשבור המצלמה. ברגע זה משכה אותו חתיכה אליה. הוא העדיף לל בחוץ, כאשר לעבוד בפנים.

נערך באולם התעמלות ענק, שהשתרע פעם על גובה ה'קומות. עד שבנו לו קומה שנייה, לצרכי השמחה. צמדו כמה נידות, ובפנים עמדה אשה ערומה צבועה ושוחרת עם ידיים. לא רחוק ממנה עמד גבר שחור פרט לאבר אחד שהיה בצבע ירוק וצהוב. משמאל לו באין מפריע זוג איהבים ועשה את מעשיו לאור צו לאור הלילה. למעלה, קומה השנייה, עמד מישהו, את מימיו הצבעוניים על כל הנאספים. כך גם התברר שה'קיימו את הקומה השנייה.

זרים שמילאו את האולם כדי לשמור על השקט והסדר, בדיחות אחד לשני. הם לא התערבו גם כשהבורה פרועה ה'כוח יפהפיה, צבועה בצבעים שונים. עשרה בחורים רתה לחדר, אחר-כך שמעו אותה צוחת בפנים. אבל איש ז את הדלת לברר מה קורה שם.

